

COMMENTAREN

over De Boodschap van

Silo

Grafische vormgeving: Florent Delaunay
Omslag: Robert Nageli

ISSN: 1264-3157
ISBN: 2-910649-17-7

Uit het Spaans vertaald
Gereviseerde vertaling door Peter Noordendorp

Alle rechten voorbehouden
©Silo, 2009
Copyright voor de Nederlandse versie
© Éditions Références, 2011

Reproductie toegestaan
mits de bron wordt geciteerd

Elektronische versie beschikbaar op de website:
www.silo.net

Deze Commentaren behandelen niet alle onderwerpen in De Boodschap van Silo, maar alleen die, die ons nodig leken voor een beter begrip van dit geschrift.

We zullen de Boodschap van Silo toelichten waarbij we de volgorde van de tekstdelen zullen respecteren. Daarom zal het eerste deel gewijd worden aan de hoofdstukken en paragrafen van het boek, “De Innerlijke Blik”; het tweede deel zal aandacht geven aan “De Ervaring” en het derde deel aan “De Weg”.

Eerste deel van de boodschap van Silo

In het eerste deel zullen we commentaren geven over het boek “De Innerlijke Blik” en de **eerste drie hoofdstukken** ervan in ogenschouw nemen, die inleidend zijn van aard en aan bepaalde voorzorgsmaatregelen refereren die genomen zouden moeten worden om de belangrijkste thema’s op correcte wijze in te kaderen.

Tot Hoofdstuk V geeft de tekst uitleg tegen de achtergrond van de zinloosheid die de zoeker van meer afdoende waarheden geneigd zal zijn over te slaan. Daar vinden we hoofdstukken en paragrafen die enige overweging verdienen. Maar eerst moeten we ons afvragen: Wat pretendeert men over te brengen in dit boek?

Het gaat om het overbrengen van een onderricht over gedrag en over menselijke innerlijkheid, met betrekking tot de zin van het leven.

Waarom heeft het boek de titel “De Innerlijke Blick”? Is het niet zo dat het kijkorgaan geplaatst is om een glimp van de buitenwereld op te vangen, als een venster, of twee, als dat het geval zou zijn; is het oog niet geplaatst om elke dag open te gaan bij het wakker worden van het bewustzijn? De achterkant van het oog ontvangt de impact van de externe wereld. Maar soms, wanneer ik mijn ogen sluit, herinner ik me de buitenwereld, of ik stel me die voor, of ik dagdroom erover, of ik droom erover. Ik zie deze wereld met een innerlijk oog dat ook naar een scherm kijkt, maar niet een dat overeenkomt met de externe wereld.

Spreeken van een “innerlijke blik” impliceert iemand die kijkt en een iets waarnaar gekeken wordt. Daar gaat het Boek over, en de titel ervan benadrukt een onvoorziene waarschuwing van confrontatie met hetgeen op naïeve wijze aangenomen wordt. De titel van het Boek vat deze ideeën samen: “Er zijn andere dingen die gezien worden met andere ogen, en er is iemand die observeert en die zich kan plaatsen op een manier die anders is dan de gebruikelijke.” We dienen nu een kleine onderscheiding te maken.

Wanneer ik zeg, “ik zie iets”, kondig ik aan dat ik in een passieve houding ben met betrekking tot een fenomeen dat mijn ogen raakt. Wanneer ik echter zeg dat “ik naar iets kijk”, kondig ik aan dat ik mijn ogen in een bepaalde richting stuur. Bijna op dezelfde wijze kan ik spreken van “innerlijk zien”, van

begeleiding van innerlijke taferelen zoals die van dagdromen of dromen, wat anders is dan de “innerlijke blik” als een actieve richting van mijn bewustzijn.

Op deze manier kan ik me mijn dromen herinneren, of mijn leven, of mijn fantasieën, en ze op een actieve manier bekijken, ze belichten in hun ogenschijnlijke absurditeit, om er betekenis aan proberen te geven. De innerlijke blik is een actieve richting van het bewustzijn. Het is een richting die betekenis en zin zoekt in de ogenschijnlijk verwarde en chaotische innerlijke wereld. Die richting gaat zelfs vooraf aan die blik, omdat die er impuls aangeeft. Die richting staat de activiteit van het innerlijk kijken toe. En als men weet op te vangen dat de innerlijke blik nodig is om de betekenis te onthullen die haar duwt, zal men begrijpen dat op een bepaald moment degene die kijkt zichzelf zal moeten zien.

Dat “zichzelf” is niet de blik en ook niet het bewustzijn. Dat “zichzelf” is wat betekenis geeft aan de blik en de handelingen van het bewustzijn. Het is voorafgaand en transcendent aan het bewustzijn zelf.

Op zeer ruime wijze zullen we dit “zichzelf” “Geest” noemen en we zullen dat niet verwarren met de handelingen van het bewustzijn, noch met het bewustzijn zelf. Maar wanneer iemand de Geest wil grijpen alsof het nog een fenomeen van het bewustzijn is, zal die aan hem of haar ontsnappen, want de Geest staat geen beeldvoorstelling, noch begrip toe.

De innerlijke blik zal in botsing moeten komen met de betekenis die de Geest geeft aan elk fenomeen, zelfs van het eigen bewustzijn en het eigen leven, en de botsing met die betekenis zal het bewustzijn en het leven verlichten.

Daarover gaat het Boek in de diepste kern ervan.

Al het voorgaande brengt ons tot nadenken over de titel van het werk. Maar als we ons in het boek begeven, zegt de eerste paragraaf van het eerste hoofdstuk ons:

“Hier wordt verteld hoe een zinloos leven zinvol wordt en tot innerlijke voldoening leidt.”

En paragraaf 5 van hetzelfde hoofdstuk legt uit:

“Hier wordt verteld over de innerlijke openbaring, die eenieder deelachtig wordt, door zorgvuldig te mediteren in een nederig zoeken.”

Het doel is gezet: de zinloosheid van het leven veranderen in zin. Bovendien is de manier uitgestippeld om de openbaring van de zin te bereiken, gebaseerd op zorgvuldige meditatie.

Laten we ingaan op de materie...

Hoofdstuk II ontwikkelt de manier om innerlijke openbaring te bereiken, waarschuwend tegen valse houdingen die iemand van het voorgestelde doel zouden verwijderen.

Hoofdstuk III behandelt wat “de zinloosheid” is genoemd. De ontwikkeling van dit hoofdstuk begint met de paradox van “trionf - mislukking” in deze woorden:

“zij die de mislukking in hun hart droegen, waren in staat de uiteindelijke overwinning te behalen. Zij die zich triomfators voelden, bleven achter op de weg als plantaardige wezens van een diffuus en gedooft leven.”

In dit hoofdstuk wordt “mislukking” gerehabiliteerd als niet-instemming met de tijdelijke betekenissen van het leven en als

staat van ontevredenheid die definitief zoeken voortstuwt. Het hoofdstuk markeert het gevaar van betovering door de tijdelijke triomfen van het leven die, als ze bereikt worden, meer eisen, en die uiteindelijk leiden tot teleurstelling; en als ze niet bereikt worden, toch leiden tot definitieve teleurstelling, tot scepticisme en nihilisme.

Verderop in hetzelfde hoofdstuk, maar nog in de eerste paragraaf, wordt gezegd:

“Er is geen betekenis in het leven als alles eindigt met de dood.”

Er moet echter nog wel bewezen worden of het leven inderdaad wel of niet eindigt met de dood, en of het leven wel of geen betekenis heeft in overeenstemming met het feit van de dood... De oplossing van deze dubbele vraagstellingen, die aan het terrein van de

Logica ontsnappen, wordt door het hele boek heen benaderd in termen van het bestaan. Hoe dat ook moge zijn, deze eerste paragraaf **van Hoofdstuk III** is niet iets om snel overheen te lezen en meteen door te gaan naar de volgende paragraaf. Het vraagt om een pauze en enige overdenking, daar het een centraal punt van Doctrine betreft. De volgende paragrafen in het hoofdstuk markeren de relativiteit van menselijke waarden en handelingen.

Hoofdstuk IV overweegt alle factoren van afhankelijkheid die een uitwerking hebben op de mens en die hem mogelijkheden van keuze en vrij handelen ontnemen.

Hoofdstuk V laat enige bewustzijnstoestanden tevoorschijn komen die anders van aard zijn dan de gebruikelijke toestanden.

Het gaat om suggestieve doch zeker niet buitengewone fenomenen, maar die in ieder geval de deugd hebben van het doen vermoeden van een nieuwe betekenis in het leven. Het vermoeden van betekenis staat ver van het geven van een overtuiging of het bevorderen van een geloof, maar staat daarentegen toe de sceptische ontkenning van de zin van het leven te veranderen of te relativieren.

Het register van zulke fenomenen komt niet verder dan het bevorderen van intellectuele twijfel, maar heeft het voordeel de persoon te beïnvloeden in het dagelijkse leven door de aard van de ervaring. In deze zin heeft het een grotere capaciteit voor transformatie dan een theorie of een geheel van ideeën zouden hebben, die alleen het gezichtspunt zouden veranderen met betrekking tot welke plaatsing dan ook ten opzichte van het leven.

In dit hoofdstuk worden bepaalde gebeurtenissen genoemd die, of ze nu waar zijn of niet vanuit een objectief gezichtspunt, de persoon in een mentale situatie plaatsen die anders is dan de gebruikelijke. Deze gebeurtenissen hebben de capaciteit zichzelf te presenteren samen met intuïties die doen vermoeden dat er een andere manier is om de realiteit te beleven. En juist dit “vermoeden” van een ander soort realiteit opent ons naar andere horizonten. In elk tijdperk brengen zogenaamde “mirakels” (in de zin van fenomenen die normale waarneming tegenspreken) intuïties met zich mee die de persoon in een andere mentale omgeving plaatsen. Aan dit andere gebied, dat we “geïnspireerd bewustzijn” noemen, schrijven we vele betekenissen en daarmee in verband staande vele uitdrukkingen toe.

De paragrafen van dit hoofdstuk configureren een soort van incomplete maar afdoende lijst van registers die, wanneer ze zich voordoen, onveranderlijk vragen met zich mee brengen over de zin van het leven. Hun register is van dermate psychische intensiteit dat het om antwoorden vraagt in verband met de betekenis ervan. En wat de antwoorden ook mogen zijn, de intieme smaak die zij achterlaten is altijd die van een vermoeden van een andere realiteit. Laten we de gevallen bekijken:

“Soms heb ik gebeurtenissen voorzien die later plaatsvonden.

Soms heb ik een verre gedachte opgevangen.

Soms heb ik plaatsen beschreven waar ik nooit geweest was.

Soms heb ik precies verteld wat plaatsvond in mijn afwezigheid.

Soms heeft een enorme vreugde me verrast.

Soms werd ik ombuld door een alles omvattend begrijpen.

Soms heeft een perfecte communicatie met alles me in extase gebracht.

Soms verbrak ik mijn dagdromen en bezag ik de werkelijkheid in een nieuw licht.

Soms zag ik iets voor het eerst en ervoer ik het als reeds eerder gezien...

En dit alles stemde me tot nadenken.

Het is mij duidelijk dat ik zonder deze ervaringen het zinloze niet achter mij zou hebben kunnen laten.”

Hoofdstuk VI stelt verschillen vast tussen de toestanden van slaap, halfslaap en wakker zijn. De intentie is geplaatst in het relativeren van het idee dat mensen gewoonlijk hebben

over de dagelijkse realiteit, en over de juistheid van die waargenomen realiteit.

De Hoofdstukken VII, VIII, IX, X, XI, XII, en later de hoofdstukken **XV, XVI, XVII en XVIII** behandelen, direct of indirect, de fenomenen van De Kracht.

Het thema van de Kracht is van het grootste belang omdat het ons een praktische manier geeft ervaringen in beweging te zetten die ons oriënteren naar de zin. Dit verschilt van de ervaringen die genoemd zijn in hoofdstuk V, die, alhoewel ze het vermoeden van betekenis verlenen, spontaan gebeuren of zonder een precieze richting. Aan het eind van deze commentaren over De Innerlijke Blik zullen we het hebben over dit onderwerp van De Kracht en wat daarmee samenhangt.

Voor het moment zullen we ons concentreren op de vier overige hoofdstukken van Het Boek.

Hoofdstuk XIII brengt de “Principes van Geldige Handeling” naar voren. Het behandelt de formulering van een gedrag in het leven dat wordt gepresenteerd aan degenen die een coherent leven willen ontwikkelen, zich baserend op twee fundamentele innerlijke registers: dat van eenheid en dat van tegenstrijd. Op deze manier wordt de rechtvaardiging voor deze “moraal” gevonden in de registers die het produceert, en niet in bijzondere ideeën of overtuigingen die betrekking hebben op een plaats, tijd of cultureel model. Het register van innerlijke eenheid dat men wil aantonen, gaat gepaard met bepaalde aanwijzingen waar men rekening mee zou moeten houden:

1. de gewaarwording van innerlijke groei;
2. continuïteit in de tijd;
3. bevestiging van de herhaling ervan in de toekomst.

De gewaarwording van innerlijke groei verschijnt als een waarachtige en positieve aanwijzing die altijd gepaard gaat met de ervaring van persoonlijke verbetering, terwijl de continuïteit in de tijd iemand in staat stelt vast te stellen dat de geldigheid van de ervaring niet verandert in situaties na de daad, of voorgestelde situaties na de daad, of vergelijkbare herinnerde situaties na de daad, zelfs bij veranderende omstandigheden. Ten slotte, als men ervaart dat men de gedane daad wenst te herhalen, kunnen we zeggen dat de gewaarwording van innerlijke eenheid de geldigheid van deze daad bevestigt. Tegenstrijdige handelingen daarentegen, kunnen sommige van de karakteristieken van

eenheidsdaden bezitten, of geen enkele daarvan, maar zij bezitten nooit alle drie karakteristieken van de eenheidsdaden.

Er bestaat echter nog een ander soort handeling die we strikt genomen niet “geldig” kunnen noemen, maar ook niet “tegenstrijdig”. Terwijl zo’n handeling onze ontwikkeling niet tegenhoudt, bewerkstelligt die ook geen grote verbetering. Deze handelingen kunnen min of meer onaangenaam of min of meer aangenaam zijn, maar vanuit het gezichtspunt van geldigheid voegen ze niets toe of nemen iets weg. Dit soort handelingen zijn de dagelijkse handelingen, de mechanische gewoontelijke handelingen. Zij zijn misschien nodig voor ons alledaags bestaan en samenleven. Maar volgens het model van eenheidmakende en tegenstrijdige handelingen dat we bekeken hebben, vormt zo’n handeling in zichzelf geen moreel feit.

De Principes, vermeld als “Principes van Geldige Handeling”, zijn geclassificeerd als:

1. Het Principe van Aanpassing;
2. van Actie en Reactie;
3. van Opportune Handeling;
4. van Proportie;
5. van Aanpassing;
6. van Genot;
7. van Onmiddellijke Handeling;
8. van Begrepen Handeling;
9. van Vrijheid;
10. van Solidariteit;
11. van Ontkenning van Tegenstellingen;
12. van Accumulerende Handelingen.

Hoofdstuk XIV van Het Boek gaat over de “Gids van de innerlijke Weg”. Deze Gids heeft geen grotere pretenties dan welke andere geleide ervaring dan ook, alhoewel ingedeeld bij de uitoeeningen die voorgesteld worden in een transcendente richting van fenomenen die” suggestief” zijn of “betekenis doen vermoeden”.

Hoofdstuk XIX vertelt over “de innerlijke toestanden”. Dit hoofdstuk is geen geleide ervaring en het maakt geen aanspraak op het bezitten van overdrachtelijke oplossingen. In plaats daarvan probeert het, op allegorische wijze, huidige situaties te beschrijven waarin de lezer zich zou kunnen bevinden. Dit hoofdstuk is een poëtische en allegorische beschrijving van verschillende situaties waarin een persoon zich kan bevinden op zijn weg naar de ontmoeting met de zin van het leven. Zoals de eerste paragraaf verklaart:

“... Je dient nu voldoende inzicht te verkrijgen in de innerlijke toestanden, waarin je je gedurende je leven kunt bevinden en in het bijzonder gedurende je op evolutie gerichte werk.”

Hier verstaan we onder “op evolutie gericht werk” datgene wat toestaat onbekende factoren op te lossen in de ontwikkeling van de zin van het leven.

Hoofdstuk XX, getiteld “De Innerlijke Werkelijkheid”, is een beetje obscuur. De interpretatie ervan lijkt moeilijk te zijn voor iemand die niet vertrouwd is met de theorie van symbolieken en allegorieën en de fenomenen van productie, vertaling en misvorming van impulsen. In ieder geval, en het theoretische begrip van dit laatste hoofdstuk terzijde latend, is het niet moeilijk mensen te vinden die met relatieve helderheid hun innerlijke toestanden waarnemen en die

op diep niveau de betekenissen ervan begrijpen, alsof zij van doen zouden hebben met een willekeurige poëtische zin.

Laten we nu terugkeren naar de hoofdstukken die betrekking hebben op de Kracht:

De thema's van de Kracht, het Centrum van Licht, het Innerlijk Licht, het Dubbel en de Projectie van de Energie staan twee verschillende zienswijzen toe: Ten eerste kunnen we die beschouwen als fenomenen van persoonlijke ervaring en derhalve ertoe neigen daarover niet te communiceren met mensen die daar geen register van hebben. In het beste geval beperken we die tot min of meer subjectieve beschrijvingen. Ten tweede kunnen we ze beschouwen binnen een grotere theorie die ze kan uitleggen, zonder een beroep te doen op de test van subjectieve ervaring. Zo'n grotere theorie die we

zouden kunnen beschouwen als zijnde afgeleid uit een Transcendente Psychologie, is zo complex en diepgaand dat het onmogelijk is die te behandelen in deze eenvoudige “Commentaren over de Boodschap van Silo.”

Tweede deel van de Boodschap van Silo

In dit tweede deel, “De Ervaring” genaamd, nemen we acht ceremonies in overweging die zich voor verschillende gevallen en situaties van het persoonlijke en sociale leven aan dienen.

In bijna al deze ceremonies zijn twee realiteiten aanwezig die, al dan niet expliciet behandeld, hun belangrijkheid tonen door de diepe betekenis die zij hebben voor het leven. We kennen deze realiteiten, die verschillende interpretaties toestaan, onder de benamingen van “De Onsterfelijkheid” en “Het Heilige”.

De Boodschap verleent aan deze thema's het hoogste belang en legt uit dat men het volste recht heeft wel of niet te geloven in de Onsterfelijkheid en het Heilige. Want de oriëntatie van het leven van een persoon zal in overeenstemming zijn met hoe die zich hier tegenover plaatst.

De Boodschap aanvaardt de moeilijkheden die het openlijk onderzoeken van fundamentele overtuigingen met zich mee brengt, omdat dat botst met de censuur en zelfcensuur die het vrije denken en goede bewustzijn beletten. In de context van vrije interpretatie die De Boodschap voorstaat, wordt geaccepteerd dat voor sommige personen onsterfelijkheid refereert aan in het leven gedane handelingen, maar waarvan het effect doorleeft in de fysieke wereld ondanks de fysieke dood. Voor anderen garanderen de herinneringen die door

geliefde personen, door groepen of zelfs de samenleving worden gekoesterd, het voortleven na de fysieke dood. Voor weer anderen wordt onsterfelijkheid aanvaard als persoonlijk voortleven op een ander niveau, in een ander "Landschap" van bestaan.

Doorgaand op het thema van vrijheid van interpretatie, voelen sommigen het Heilige als de motor van hun diepste genegenheid. Voor hen vertegenwoordigen hun kinderen of andere geliefde personen het Heilige en hebben de hoogste waarde, iets dat om geen enkele reden gekleineerd dient te worden. Er zijn ook personen die mensen en hun universele rechten als Heilig beschouwen. Anderen ervaren het goddelijke als de essentie van het Heilige.

In de gemeenschappen die rond de Boodschap gevormd worden, gaat men ervan uit dat de verschillende houdingen ten opzichte van onsterfelijkheid en het Heilige niet slechts “getolereerd”, maar oprecht gerespecteerd dienen te worden.

Het heilige manifesteert zich vanuit het diepst van de mens. Vandaar de belangrijkheid van de ervaring van de Kracht, als een buitengewoon fenomeen dat we kunnen doen losbarsten in de alledaagse wereld. Zonder de ervaring is alles twijfelachtig; met de ervaring van de Kracht hebben we diepgaande bewijzen. Om het Heilige te herkennen, hebben we geen geloof nodig. De Kracht wordt verkregen in enige ceremonies zoals het Officie en de Handoplegging, en in de ceremonies van Welbevinden en Stervensbegeleiding kunnen we ook de effecten van de Kracht waarnemen.

Contact met de Kracht veroorzaakt een versnelling en toename van psychofysieke energie, vooral als dagelijks coherente handelingen worden verricht die anderzijds innerlijke eenheid creëren in de richting van spirituele groei.

De eerste ervaring die bekend staat als “Officie”, is een sociale ceremonie die uitgevoerd wordt op verzoek van een groep personen. Twee deelnemers, die “Officiant” en “Assistent” worden genoemd, brengen hardop een soort dialoog tot stand, dat iedereen in de gelegenheid stelt van begin tot eind eenzelfde volgorde te volgen. Dit is een ervaring die, gebruik makend van enige vormen van ontspanning, al gauw aanleiding is voor een serie visuele en cenesthetische beelden die uiteindelijk het karakter aannemen van een bewegende “bol vorm”, die in staat is de Kracht te bevrijden. Op een bepaald moment leest men een Principe of gedachte uit De Innerlijke Blik voor als meditatie thema. Ten slotte wordt een Verzoek gedaan in de richting van wat eenieder ervaart als zijn of haar diepste “behoefte”.

In een andere sociale ceremonie die bekend staat als “Handoplegging”, wordt op een directere manier dan in het Officie gewerkt met het register van de Kracht. Er wordt geen gebruik gemaakt van de beeldende weergave of het register van de bol. Er wordt ook geen Principe gelezen en ook geen meditatie thema voorgesteld. Men handhaaft een Verzoek volgens hetzelfde mechanisme van het Officie.

Een derde ceremonie die bekend staat als “Welbevinden”, wordt ook gedaan op verzoek van de deelnemers. Ongetwijfeld gaat het hier om een mentale houding waarmee een of meerdere personen in herinnering worden gebracht, waarbij men probeert zich hun aanwezigheid en hun meest karakteristieke gevoelsmatige toon zo levendig mogelijk te herinneren. Men probeert op een zo intens mogelijke manier de moeilijkheden te begrijpen die zij op dat moment zouden kunnen doormaken. Van daaruit overdenkt men een verbetering van de situatie, zodat een overeenkomstig register van verlichting kan worden ervaren.

Deze ceremonie belicht een zeker mechanisme van “beste wensen” of “goede bedoelingen” waarmee we ons vaak bijna spontaan uitdrukken. We zeggen, “Heb een fijne dag”,

“Wel gefeliciteerd met je verjaardag, en nog vele jaren”, “Ik hoop dat je examen goed gaat” of “Ik hoop dat alles goed zal gaan”, enz. Het is duidelijk dat in deze ceremonie het “Verzoek” gedaan wordt vanuit een goede mentale bereidheid, waar de nadruk gelegd wordt op intense gevoelsmatige registers. Het “Vragen” voor het welzijn van anderen, uitgevoerd in de beste condities, plaatst ons in een mentale houding waar we bereid zijn de noodzakelijke hulp te geven, die bovendien onze mentale richtingen verbetert en de communicatiemogelijkheden met anderen versterkt.

Een heel belangrijk punt om in overweging te nemen met de “Verzoeken” is ze uit te voeren zodat anderen hun moeilijkheden te boven kunnen komen en hun beste mogelijkheden kunnen herstellen. Hierover

dient geen verwarring te bestaan. Laten we een geval bekijken. Men zou kunnen veronderstellen dat in geval van iemand die stervende is, een Verzoek om het herstel van zijn of haar gezondheid het meest geschikt is, daar we de pijn en het leed van die persoon proberen te verwijderen. Maar we moeten voorzichtig zijn met hoe we het Verzoek richten, want het is niet een kwestie van vragen om wat het beste is voor onszelf, omdat we die persoon in goede gezondheid en dichtbij ons willen houden. Het correcte Verzoek zou moeten mikken op wat het beste is voor de stervende persoon en niet wat het beste is voor ons. In deze situatie, waar we emotioneel verbonden zijn met die persoon die lijdt en aan het sterven is, zouden we misschien ook in overweging moeten nemen dat die persoon die situatie verzoend en in vrede met zichzelf wil verlaten. In dit

geval vraagt men voor “het beste voor de getroffen persoon” en niet wat het beste is voor mij, die koste wat kost wil vasthouden aan die persoon. Dus bij het Vragen voor een ander dien ik in overweging te nemen wat het beste is voor die ander, en niet voor mij.

Deze ceremonie eindigt, voor degenen die dat willen, met het voelen van de aanwezigheid van geliefde personen die, *“alhoewel niet hier aanwezig, in onze tijd en in onze ruimte”*, met ons verbonden zijn, of verbonden waren, in de ervaring van liefde, vrede en warmhartige vreugde.

Ten slotte wil men met deze ceremonie een golf van welbevinden creëren voor alle aanwezigen die in eenzelfde richting georiënteerd zijn.

Voor de vierde ceremonie, die “Bescherming” heet, komen Officiant, Assistent, familieleden en vrienden van de kinderen bijeen aan wie deze ceremonie gewijd is. Gedurende het verloop van deze ceremonie van verandering van gesteldheid worden uiteenzettingen over formaliteiten en betekenissen gegeven.

De vijfde ceremonie, van “Huwelijk”, is ook sociaal van aard en daarom wordt die gewoonlijk gevierd met de deelname van veel paren die zich willen verenigen en openlijk getuigenis willen geven van hun verandering van status. Net zoals in de ceremonie van Bescherming worden er gedurende het hele verloop van de ceremonie uiteenzettingen over formaliteiten en betekenissen gegeven.

De zesde ceremonie, met de naam “Stervensbegeleiding”, is in wezen individueel van aard. Zoals uitgelegd wordt in de voorbereiding tot de woorden van de Officiant:

Dit is een ceremonie van grote genegenheid en het vereist van degene die hem uitvoert dat die het beste van zichzelf geeft. De ceremonie kan herhaald worden op verzoek van de geïnteresseerde of van degenen die voor hem of haar zorg dragen. De Officiant is alleen met de stervende. Onafhankelijk van de ogenschijnlijke geestestoestand van helderheid of benusteloosheid van de stervende, spreekt de Officiant heel dichtbij hem/haar met zachte, heldere en kalme stem”.

Veel van de zinnen die door de Officiant gelezen worden, komen uit hoofdstuk XIV van De Innerlijke Blik, getiteld “De Gids van de innerlijke Weg”. De opeenvolging, de beelden, en de allegorieën die voorgesteld worden, hebben de structuur van een diepe geleide ervaring.

De zevende ceremonie, van “Dood”, wordt, net zoals in de ceremonie van Stervensbegeleiding, door de Officiant gedaan. Maar het is een sociale ceremonie bestemd voor familieleden, vrienden en bekenden van de overledene.

De achtste en laatste ceremonie, met de naam “Erkenning”, wordt uitgevoerd door een Officiant en een Assistent. In de voorbereiding legt men uit dat het een ceremonie van opname in de Gemeenschap betreft...

Opname door gemeenschappelijke ervaringen, door gedeelde idealen, houdingen en werkvijzen. Hij wordt gedaan op verzoek van een groep personen en na een Officie. Degenen die gaan deelnemen moeten de tekst in handen hebben.

Deze ceremonie heeft de structuur van een collectieve getuigenis.

Derde deel van de Boodschap van Silo

In dit derde deel worden 17 thema's van meditatie gepresenteerd. Zij hebben betrekking op het bereiken van samenhang in denken, voelen en doen. Dit werk dat men volgt om vooruit te gaan in de richting van samenhang, in de richting van eenheid in het leven en om tegenstrijd en desintegratie van het leven te vermijden, heet "De Weg". We groeperen de 17 onderwerpen in twee blokken:

In het blok van de eerste 8 thema's wordt de situatie aangegeven waarin iemand die samenhang zoekt zich bevindt en ook de te volgen weg om vooruit te gaan naar die samenhang.

In het blok van de laatste 9 thema's worden de moeilijkheden aangegeven die ontweken dienen te worden om vooruit te gaan naar samenhang.

“Als je gelooft dat je leven eindigt met de dood, dan heeft wat je denkt, voelt en doet geen zin. Alles eindigt in incoherentie, in desintegratie.”

Hier wordt bevestigd dat er geen enkele rechtvaardiging mogelijk is als die geplaatst wordt in het vooruitzicht van de dood. Anderzijds leven we onze levens geleid door onze vitale behoeften. Eten, drinken, zich verdedigen tegen de agressie van de natuur en het zoeken naar plezier, zijn grote stuwende krachten die de continuïteit van het leven op de korte termijn toestaan. Dankzij de illusie van de duurzaamheid van het leven kunnen we al onze activiteiten handhaven, maar buiten de illusie van duurzaamheid kunnen zij niet gerechtvaardigd worden.

“Als je gelooft dat je leven niet eindigt met de dood, moet wat je denkt in overeenstemming zijn met wat je voelt en met wat je doet. Alles moet vooruit gaan naar de samenhang, naar de eenheid.”

Men bevestigt dat in geval van geloof in de duurzaamheid of projectie van het leven na de dood, dit gerechtvaardigd dient te worden door het denken, voelen en handelen te doen samenvallen in dezelfde richting. Het leven kan doorgaan of geprojecteerd worden door een soort van dynamische eenheid, en in geen geval door tegenstrijd.

“Als je onverschillig bent voor de pijn en het leed van anderen, zal alle hulp die jij vraagt geen rechtvaardiging vinden.”

In de wereld van relaties kan er geen rechtvaardiging zijn voor de eigen behoeften als men de behoeften van anderen ontkent.

“Als je niet onverschillig bent voor de pijn en het leed van anderen, moet je wat je voelt doen overeenkomen met wat je denkt en doet om anderen te helpen.”

Een coherente houding ten opzichte van de pijn en het leed van anderen vereist dat onze gedachten, gevoelens en handelingen dezelfde richting hebben.

“Leer anderen te behandelen zoals jezelf behandeld wilt worden.”

Als we in onze relatiewereld coherent willen zijn, moet die beheerst worden door wederkerigheid van handelingen. Deze houding is in het gedrag niet “natuurlijk gegeven”, maar wordt beschouwd als iets dat groeit, iets dat geleerd dient te worden. Dit gedrag staat bekend als “de Gouden Regel”. Deze houding wordt mettertijd en door ervaring in de relatiewereld geleerd en geperfectioneerd.

“Leer pijn en leed te boven te komen in jezelf, in je naaste medemens en in de menselijke samenleving”.

In plaats van zichzelf over te geven aan de eigen veronderstelde menselijke “natuur”, is ook hier leren mogelijk. Dat leren breidt zich uit naar anderen als gevolg van wat men geleerd heeft in het te boven komen van het eigen leed.

“Leer weerstand te bieden tegen het geweld dat in jou en buiten jou is.”

Als de basis voor alle lering over het te boven komen en de coherentie.

“Leer de tekens te herkennen van het Heilige in jou en buiten jou.”

Deze intuïtie van het “Heilige”, van dat wat onvervangbaar is, groeit en breidt zich uit naar verschillende terreinen totdat dat uiteindelijk het leven (het Heilige in jezelf) en de handelingen in het leven (het Heilige buiten jezelf) oriënteert.

“Laat je leven niet voorbij gaan zonder jezelf te vragen: ‘wie ben ik?’”

In de zin van de betekenissen van iemand zelf en van dat wat datgene verdraait wat betrekking heeft op “iemand zelf”.

“Laat je leven niet voorbijgaan zonder jezelf te vragen, ‘Waar ga ik naar toe?’”

In de zin van de richting en doelen van je leven.

“Laat geen dag voorbij gaan zonder jezelf antwoord te geven op wie je bent.”

In dagelijkse herinnering van jezelf in verband met de vergankelijkheid.

“Laat geen dag voorbij gaan zonder jezelf antwoord te geven op waar je naartoe gaat.”

Dit is de dagelijkse herinnering van zichzelf in verband met de doelen en richting van het eigen leven.

“Laat geen grote vreugde voorbij gaan zonder daar innerlijk voor te bedanken.”

Niet alleen omdat het belangrijk is een grote vreugde te erkennen, maar ook vanwege de positieve opstelling die men door het “bedanken” beklemtoont, waardoor de belangrijkheid van wat men ervaart versterkt wordt.

“Laat geen groot verdriet voorbij gaan zonder innerlijk die vreugde op te vorderen die daar bewaard werd.”

Als we ons mettertijd bewust zouden maken van deze vreugdevolle ervaringen, doen we, juist door ze op te roepen in moeilijke momenten, een beroep op de herinnering (“geladen” met positieve emoties). Men zou kunnen denken dat in deze “vergelijking” de positieve situatie de verliezer zou zijn. Maar dat is niet zo, omdat deze “vergelijking” de mogelijkheid biedt de gevoelsmatige inertie van de negatieve gemoedstoestanden te veranderen.

“Stel je niet voor dat je alleen bent in je dorp, in je stad, op Aarde en in de oneindige werelden.”

We ervaren deze “eenzaamheid” als “het opgeven” van andere intenties en uiteindelijk als “het opgeven” van de toekomst. Sprekend van “je dorp, je stad, de Aarde en de oneindige werelden” plaatst iedereen in deze kleine en grote, onbevolkte en bevolkte locaties tegenover de eenzaamheid en het niets van alle mogelijke intenties. De tegenovergestelde houding gaat uit van de eigen intentie en breidt zich uit buiten de tijd en de ruimte waarin onze waarneming en herinnering verstrijken. We worden vergezeld door verschillende intenties, en zelfs in de ogenschijnlijke kosmische eenzaamheid bestaat “iets”. Er is iets dat zijn aanwezigheid toont.

“Stel je niet voor dat je aan deze tijd en aan deze ruimte vastgeketend bent.”

Als jij je geen andere tijd en andere ruimte kunt voorstellen of waarnemen, kun je intuïtief een innerlijke ruimte en tijd voelen waarin de ervaringen van andere “landschappen” werkzaam zijn. In deze intuïties worden de vastgesteldheden van tijd en ruimte overtroffen. Het gaat om ervaringen die niet verbonden zijn met de waarneming en evenmin met de herinnering. Deze ervaringen worden indirect herkend, en alleen bij het “binnen gaan” of “verlaten” van deze ruimten en deze tijden. Deze intuïties vinden plaats door de verschuiving van het “Ik”, en het begin en het eind ervan wordt herkend door een nieuwe aanpassing van het “Ik”.

De directe intuïties van deze “land-
schappen” (in die Diepe ruimten) wor-
den vaag herinnerd door middel van
tijdelijke contexten, nooit door middel
van “objecten” van waarneming of
uitbeelding.

*“Stel je niet voor dat in jouw dood de eenzaamheid
zich vereeuwigd.”*

Als men de dood beschouwt als een
“niets” of als totale eenzaamheid, is
het duidelijk dat het “ervoor” en het
“erna” van deze Diepe ervaring niet
voortbestaat. De Geest transcendeert
het bewustzijn dat verbonden is met
het “Ik” en met de tijden en ruimten
van waarneming en uitbeelding. Toch
kan niets dat gebeurt in de Diepe
Ruimten zichtbaar gemaakt worden in
ervaring.

*Silo - Studie Centrum, Punta de Vacas,
3 maart 2009*

Gedrukt in Hongarije
met een oplage van 250

Depotplicht: 2011

www.editions-references.com
info@editions-references.com

Éditions Références

Park van Studie en Reflectie “La Belle Idee”
847, Route de Montmirail
77750 Basseville - Frankrijk

Claudie Baudoin: Tel: 00 33 6 63 19 42 33
claudie.baudoin@gmail.com

Voor contact met een verantwoordelijke
in Nederland:

Peter Noordendorp: 0031 6 30 10 31 15
peternoordendorp@cs.com